

په اروپا کی دمیشته افغانانو د تولنو فدراسیون

فدراسیون سازمانهای پناهندگان افغان در اروپا

Federation of Afghan Refugee Organizations in Europe

ترس از حقیقت حکومت کرزی را به نقض آشکار اصول قانون اساسی که خود تدوین کرده، کشانده است!

29 جولای 2008

نصیر فیاض قربانی جدید نقض آزادی بیان است!

به سلسله سرکوب کارکنان رسانه های غیردولتی، چندی قبل شاهد آن بودیم که پرویز کامبخش ژورنالیست جوان در ولایت بلخ زندانی گردیده و تحت شکنجه روانی خود را از دست داد. با این وصف حکام ولایت بلخ ویرا به اعدام محکوم کردند و صرف تحت فشار شدید بین المللی به کابل آورده شد. جاییکه تا اکنون در حالت بی سرنوشتی سلامت روانی خویش را بیشتر از پیش از دست میدهد و ستره محکمه جرئت ندارد این جوان مظلوم را رها کند. اینک شاهد یک حرکت سرکوب گرانه دیگر حکومت کرزی در برابر ژورنالیست ورزیده و مؤفق تلویزیون، محمد نصیر فیاض هستیم. ریاست عمومی امنیت ملی محمد نصیر فیاض را بخاطر ژورنالیسم تحقیقی بران و انتقادی اش وبخاطر اینکه اقتضاحات داخل حکومت و پارلمان را بشکل انکار ناپذیر روی صفحه تلویزیون میکشید، زندانی ساخته است.

سوال اینجاست که چرا ریاست امنیت ملی بعوض جلوگیری از حملات تباه کن انتحاری طالبان وسایر عمال آی اس آی، عمدتاً مصروف شکار ژورنالیستان است؟ چرا ریاست امنیت ملی بعوض گرفتاری و تعقیب داره های دزدان معلوم الحال که از حومه شهر کابل با اسلحه غیرقانونی و بیونفورم عسکری یا پولیس به اختتام تجارت و تجاوز به جان، مال و ناموس مردم میپردازند، پیوسته به آنانی میتازد که در چوکات قانون اساسی از آزادی بیان استفاده میکنند؟ چرا اختناق فزاینده جاگزین فضای نسبتاً باز سالهای نخست حکومت کرزی گردیده؟

یکی از علل شدت یابی سیر نزولی آزادی بیان در افغانستان ضعف و فساد درونی روز افزون در هیأت حاکمه کنونی است. در چنین حالتی افشای حقایق به کابوس برای حکام تبدیل میگردد. علت دیگر این حالت را میتوان در ترکیب ضد دموکراتیک اداره کننده گان ارگانهای امنیتی جستجو نمود. سازمانهای اجتماعی و مطبوعات داخل و خارج از کشور چنین تخمین زده اند که بیش از دو ثلث کارمندان و مدیران ریاست عمومی امنیت دولتی را اعضای سابق دستگاه جهنمی خاد تشکیل میدهند. به شهادت تاریخ، خادیسست ها به این معتاد هستند که ضعف خویش در برابر دشمنان مسلح را با سرکوب خونین هر نوع صدای اعتراض توسط اپوزیسیون غیر مسلح جبران کنند. یک ثلث متباقی پرسونل ریاست امنیت ملی، بقول منابع متذکره منسکل از کارمندان استخباراتی تنظیم هاست که با کار نامه های سالهای نود شان همه آشنا هستیم. تو گویی در میان 25 میلیون نفوس کشور که 60 فیصد آنرا جوانان تشکیل میدهد، امکان استخدام و تربیت کادر جوان و دموکرات موجود نباشد. با در نظر داشت این حقیقت، اگر تغییرات بنیادی در دستگاه حاکمه کنونی وارد نگردد، دورنمای آزادی عقیده و بیان در افغانستان تاریک بنظر میرسد.

"کمپته حقوق بشر فارو"